

Jarní touhy

Adina seděla ve stínu rozkvetlých větví jednoho z nejpůvabnějších keřů na jejích zahradě. Přes malou a omšelou lavičku, kterou před lety vlastnoručně vyrobil její dědeček, měla hozenou deku a na ní položených pět knih. Šestou svírala v ruce a soustředěně četla.

Již dva týdny bylo kalendářní jaro, ale nastal teprve první slunečný víkend po zvláště deštivé zimě. Vůbec neplatilo staročeské přísloví: „Vánoce na blátě, Velikonoce na sněhu“, přšelo na Štědrý den i Červené pondělí. Sněhová pokrývka vždy vydržela jenom několik dní a s přívalem deště se znovu proměnila v bláto, do kterého vlastně napadla, v naději ho proměnit v krásné a zasněžené panorama. To, jaké znala, když byla malá.

Číst se však může kdykoli. Ať venku prší (doma pod peřinou) nebo svítí slunce (tím pádem třeba na zahradě). Adina si právě užívala stínu zahradních porostů. Lehla by si na sluníčko, ale před ním by pořád hmouřila oči. Její místo jí vyhovovalo po všech směrech. Byl tam příjemný chládek, klid a vzduch byl provoněný zvláštní vůní z květů, které nad její hlavou ukazovaly svou nádhernou tvář. Ukazovaly jí světu, slunci a kolemjdoucím, protože keř sahal až k plotu. Podél něj se vinula vyšlapaná cestička, která vedla do polí a údolí. Ale jí denně prošli tak tři lidi.

Prvním z nich je pan Pavel Kvik, který již dlouhá léta bydlí dva domy před nimi. Lékař, jenž vlastní vilku, kterou obývá se svou spořádanou rodinou a v centru městečka provozuje soukromou ordinaci. A každé ráno, před tím, než mu začínají ordinace hodiny, chodí se svým labradorem Kessy běhat do polí.

Druhý, jehož kroky jsou občas v zadní části zahrady slyšet, je jeho syn Tomáš, sportovec tělem i duší. Někdy běhá, jindy jezdí na kole nebo běžkách. A je šťastný, že bydlí na kraji města, takový kousek od krásné přírody. Protože na druhou stranu za vilkovou čtvrtí již začíná jen betonové město. Betonové město, ve kterém by si ani nedokázal představit žít.

A tím třetím a nejpozoruhodnějším člověkem je stará žena, která vždy chodí jen jedním směrem z města do polí. Nikdo ji nikdy neviděl jít naopak. Chodí tam téměř každý podvečer. Někdy s proutěným košíkem, jindy bez. Vždy tiše projde podél plotů, nikde se nerozhlíží a nikdy ji nikdo nedoprovázel. A poměrně zvláštní je i to, že tuto paní nikdo ze sousedů zatím za celou dobu nespatriil nikde jinde. V lékárně, v supermarketu, v knihovně ani na městských slavnostech. A nikdo neví, co je zač.

Zbloudilé turisty, kteří se tam objevují velice výjimečně, nepočítala.

Adina studuje literaturu. A poctivě se snaží o to, přečíst celý seznam četby, který má ke zkoušce. Čtení ji baví a tráví jím hodiny svého mladého života. Ale díky tomu začíná chápat různé souvislosti a právě kvůli její svědomitosti jí studium jde jako pírko.

Knížku odložila. Jsou už čtyři hodiny. Záložka v ní se posunula o několik desítek stránek. A Adina již zná většinu příběhu, o kterém kniha s lepenou vazbou vypráví. Myšlenky v ní jsou staré přes sto padesát let. Ale pořád jsou nadčasové. Takové dílo již nikdy nevznikne. Vykresluje tehdejší svět, jeho atmosféru a říká, jak se v něm žilo. A patří to k základnímu rozhledu člověka, který se nějak více o literaturu zajímá.

Všechny knihy odnesla dovnitř. Tu rozečtenou úhledně položila doprostřed polštáře. Zaujala ji natolik, že ji bude číst ještě před spaním.

Z devatenáctého století se však znovu vrátila na začátek toho jednadvacátého a dálkovým ovládačem si zapnula plochou televizi. No jo, myšlenkami se bude zapínat až v budoucnosti. Na obrazovce na ni vyskočili tři tučňáci a za nimi panorama ledové Antarktidy. Jakmile se spatřila, aniž by to chtěla, probleskl ji hlavu Anatol France a jeho kniha *Ostrov tučňáků*. Ač vysokou školu studuje druhým rokem, začíná si uvědomovat, že již nedozírně deformovala její psychiku. Od školy se rychle oprostí a podívá se na televizi jinými očima. Dávají přírodopisný dokument, odpolední vzdělávací program pro mládež. Za mládež se však již nepovažuje, a tak odvrátí oči do prostoru. A vtom v okně spatří člověka, který se mihne kolem jejich plotu. Tomáš zase běhá. Když je hezké počasí, tak poctivě každý den. Pryč je v cukru letu, Adina ani nestačí vstát k oknu. Přesto se však zvedne, vypne televizi, která nikdy nepředčí její lásku ke knihám, a rozhodne se jít navštívit letitou kamarádku Štěpu, která žije hned vedle nich.

„No ahoj, máš doma Štěpánku?“ zavolá Adina od branky, když její malý bráška právě otevře vchodové dveře.

„Jo počkej, já jí o tobě hned řeknu,“ ozve se skřehotavým hláskem.

Adina bez vyzvání vstoupí na zahradu a zastaví se u keříků růží, které jsou na čistě vypletém záhoně.

„Ahoj, pojd' dovnitř,“ vyjde ven Štěpka, která v ruce nadšeně svírá zubní kartáček plný modré pěny. „Já hned přijdu...“ ukáže směrem k pokoji, kam by Adina měla jít, kartáček si strčí zpět do pusy a zmizí v koupelně.

„Prosím tě, co to tu vyvádíš,“ zeptá se jí Adina, jakmile se vrátí.

„Právě se balím...“ podvědomě si utíká vlhkou pusou.

„A u toho si zkoušíš plesovky? Kolik jich prosím tě máš?“

„Jenom troje.“

„Za chvíli si budeš moci otevřít půjčovnu,“ zašklebí se na ni Adina.

„A víš, že to by nebyl špatný nápad? Ne, dlouho jsem je neměla na sobě, a když jsem je uviděla ve skříni, tak mi to nedalo..“

„Dlouho, vždyť jsme byli na plese před měsícem...“

„To je fakt. Ale kdo by si je rád nezkoušel...vzpomínám si na ten večer. Potkaly jsme tam Tomáše...“

„Jo, také jsem koukala jako blázen. Skoro poprvé jsem ho viděla v něčem jiném, než ve sportovním úboru,“ zavtipkuje Adina.

„Viděla jsem ho dneska i včera, je doma.“

„Poctivě cvičí na zápočty...“, skočí ji Adina do řeči, zatímco se Štěpka převléká.

„Vídáš ho někdy na fakultě?“

„Skoro ne. V prváku jsme spolu měli společné přednášky filosofie, ale jinak jsou naše obory téměř protikladné.“

„To mi je jasné paní literátko. Ale myslím jako třeba na chodbě, v bistru...“

„Skoro ne. To ho víc vídám za plotem.“ Obě chytne záchvat smíchu.

Štěpa si na černé tričko pověsí červené korále a je téměř připravená k tomu, aby vyrazila ven.

„Tak co, jdeme?“ zeptá se Adiny.

„Kam?“

„No kam, kam...přemýšlej..“

„Ho, ajo! Tak se sejdeme za pět minut jsem u branky, ještě si skočím pro něco dom, jo?“

„Já se z té holky jednou zblázním! Tak ale honem, nechci přijít pozdě...“, prohlásí Štěpa s úsměvem.

Adina vyběhne ven a místo po chodníčku to vezme hezky zkratkou přes plot, který stačí na jednom tajném místě posunout a dá se jím úplně snadno projít. Doma si rychle vezme pár nejdůležitějších věcí, učeše se, vymění kalhoty a znovu pádí ven.

„Už jdu! Já jsem na to totiž úplně zapomněla. Já k tobě přišla z nudy. A díky štěstí jsem to ještě stihla včas,“ křičí na ní mezitím, co lapá dech.

„Vždyť to víš dobrou řádku dní, ach jo, koho ty nosíš v hlavě holka,“ společně jdou po chodníčku, „a očisti si rukáv.“

„Jo, díky...to je od plotu.“

Jakmile na svetru není nic poznat, Adina prohlásí: „Slíbila jsem ti to a slib jsem dodržela. Ale jsem teď přepracovaná z těch všech zápočtů a blížících se zkoušek...“

„Tak to ti fakt holka nezávidím, je to na tobě i vidět. Teda ne, že bys měla hlavu jako pátrací balón, ale asi víš, jak to myslím...“

„Jo, určitě vím. A jak se těšíš?“

„Mno...popravdě? Strašně moc!“

„Já teda moc ne, ale když jsem ti to slíbila, odpoledne ti věnuji. A beztak jsem už nevěděla, co by...“

„Víš, že kdybys nešla se mnou, tak já se na rande sama neodvážím. Je to lepší, že jdeme ve čtyřech a bere kámoše!“

„Když to říkáš.“

„A třeba se ti bude líbit!“

„To brzo poznáme. Ještě jednou sorka, úplně se mi ten dnešek vytratil z hlavy.“

„Neboj, kdybys v domluvený čas nebyla na domluveném místě – tedy mezi tvým a mým baráčkem – tak bych si pro tebe došla domů. Takže pohoda, jenom bych tě tím asi trochu vyděsila, co?“

„Asi trošku jo. Ale už si ve mne svým nadšením vyvolala to, že se začínám těšit. Myslím, že to bude dobrá zkušenost!“

„Možná ještě více, než dobrá!“ Štěpa se na ni škádlivě podívá.

„Kéž bys měla pravdu! Jsem sice knihomol a celý den si vystačím bez lidí, ale taky bych už chtěla změnit post osamocené holky v nějakou přijatelnější...“

„Co přijatelnější, vytouženou! Tak to nezaobaluj!“

„Dobře, je to tak, jak říkáš. Ale zase to nehrotím, jestli to bude dnes nebo za měsíc. Chci, aby o tom rozhodl osud a dobrá náhoda a ne abych si někoho vynutila. Pak to většinou nedopadá dobře,“

„A tohle ta skvělá náhoda určitě je, to se vsad!“

Záhy na to obě dvě seděly na lavičce u vyhlídky na město. Adina pozorovala panorama a Štěpa pátrala hlavou všude kolem.

„Myslíš, že tamti dva...že to jsou oni,“ Štěpka se otočí na Adinu, „Adino! Dobře, když jsi je nesledovala, tak teď už to pusť z hlavy...“

„Koho myslíš?“ prohlásí užasle a všude se rozhlíží.

„Prosím tě, teď se tam už nekoukej a snaž se dělat to, co já, jo?“

Štěpa pozoruje jejich krásné městečko z vyhlídky a Adina také. Nezaujatě je nic jiného v okolí nezajímá. Dva kluci z povzdálí se k nim stále přibližují, až přijdou k nim a pokusí se navázat kontakt.

„Ahoj, jsem Radovan. A to je Marcel. Nemáme se náhodou sejit?“

„Ou, sorry. We´re tourists...“, řekne Štěpána s nefingovaným anglickým přízvukem.

„Ježiš, pojd'. To asi nejsou ony,“ řekne Radovan polohlasem a pomalu kráčejí dál.

Zatímco holky odvrátily pohled od panoramatu a šly opačným směrem, než oni.

„To že měli být ti dva, se kterými...?“ neskrývá Adina svůj údiv.

„Prosím tě mlč ještě chvíli,“ procedí Štěpánka mezi zuby.

Obě se uklidní, až už budou v bezpečné vzdálenosti od nich.

„Víš co, pojd' na pohár,“ napadne Štěpu.

„Tak jo! Ať si po tomto hořkém zážitku alespoň trochu osladíme život!“

„Život není nikdy dost sladkej! To je pravda odvěká...“

„Přeci nezabijeme odpoledne v depresích. Ale příjemně ho strávíme v cukrárně u vyhlídky. To jsou hezké vyhlídky, ne?“ říká Adina, když vstupují dovnitř.

„Přesně tak. I když vyhlídky jak na co. Zítra i pozítří budu zase sama...jsem úplně hotová, potřebuju si obalit nervy.“

„Ale přece si nemohla hned dnes počítat s tím, že...“

„S okamžitým vztahem asi ne, ale mohla jsem se zamilovat a žít ze svých tužeb. Teď zase nemám žít pro koho. Jenom pro deprese.“

„Ale, máš přece mne,“ řekne hrdě Adina.

„Jo, ještě že tě mám. To je pravda...“, prohlásí a k jejich stolečku právě přijde číšník, který každé nabídne jídelní lístek.

„Asi si dáme jenom pohár. A jejich nabídka je tady na stole, takže děkujeme.“

Jakmile si obě vyberou, znovu pokračují v předešlém rozhovoru.

„Víš, kdyby to dnes vyšlo, mohla jsem se těšit na příště, ale teď se nemám těšit na co.“

„Ale vždyť teď stejně odjíždíš pryč...“

„To ano, ale přesně přes tu dobu jsme si mohli psát a náš vztah začít utužovat. A viděli bychom se hned pak....a mohlo to vyjít i tobě.“

„Mně to zase tolik nevadí. Ale až to přijde, tak si to o to více užiju! Ty se netěšíš pryč?“

„Jako...firemní bonus v horském hotýlku a všechno grátis... to není vůbec zlý. Ale budu tam sama a ač to tam bude skvělý, nikdy si to tak nebudu moci naplno užít! Kdokoli by